

Ptičji raj v argentinskih pampah

Slovenec - argentinski lovec

V 81. številki prekrasno urejevanega slovenskega družinskega lista za Slovence v Argentini »Duhovno življenje« slovenski izseljenec popisuje svoje počitnice v argentinskih pampah. Iz njegovega zanimivega popisa povzamemo z očmi lovca gledani ptičji raj:

Moje veselje so postale vodne ptice. Teh je neverjetno veliko po plitvih pampskih lagunah. Najbolj všeč so mi postale dolgovrate bele gosi in divje race. Bog ve kolikokrat sem jih v teh štirinajstih dneh prav od blizu občudoval. Ni se jim sicer prav lahko približati, vendar jih z malo spretnosti in potrpežljivosti že lahko dobiš na 25 metrov, pa tudi bliže. Ponoči so vse velike mlake kur-niki, iz katerih slišiš vsakovrstno glasno kokodanje. Živali so bolj brezskrbne kakor drugod, ker jih ne prihaja motiti noben lovec, čemur sem se skrajša čutil, vendar je stvar prav enostavna: čemu bodo hodili loviti daleč, ko pa imajo vsepovsod v bližini dovolj odličnih lovišč na razpolago. Lov je namreč samo po sebi umevno prost po vsej Argentin.

Ko govorim o znamenitem pampskem ptičjem rodu, moram predvsem omeniti najbolj značilno pampsko ptico, golobje veliki-sti, ki ji pravijo tero. Na vsakih dvesto ali tristo metrov pride po en par. Teri so neverjetno budni in zaslužni čuvaji pampskega ptičjega sveta. Po pravici uživajo jezo lovcev. Komaj stopiš iz estancijskega monta, že se zadere najbližji par na ves glas: téro, téro, téro. Levo in desno mu začno odgovarjati. V ozadju se oglasi čahá, po velikosti in obliki puranu podobna ptica, ki začne daleč na okrog: čahá, čahá, čahá čahá. Divje gosi in race in črni vrani in cela drugih perjanov pa v zrak, predno se jim je približal lovec na streljaj. Komu bi ne zavrela kri. Ti nesrečni teri, ki si edini dajo priti prav blizu, so premajhni, da bi bili vredni strela. Tudi njihovo meso ni bogve kaj. Da ne govorim o velikem čahá, čigar meso je povsem nevžitno, streljati bi ga bilo treba pa skoro s kroglo.

Pa naj povem, da sem na kampu lastno-ročno ujel živega čahá, da tiča torej res čisto od blizu dobro poznam. Bil je mladič, ki še ni znal leteti, vendar velik domala kakor naši odrasli purani. Mlad pa tako, da še sam jesti ni znal. Ker so čahaji tako dobri varuhi, jih imajo na marsikateri estancijski udomačene in jim služijo za najboljše hišne varuhe. Za takega varuha sem hotel tudi jaz vzgojiti svojega čaháčka. Zastonj. Ali je nastopil dandanes tako moderni gladovni štrajk ali pa res jesti ni znal: moral sem ga izpustiti v zlato svobodo.

Naj sam čisto na kratko omenim, da so naravnost pampska znamenitost vitke in elegantne štorljke, ki so vsaj na videz vse kaj drugega kakor bi človek sodil po nerodni slovenski besedi, in ki jih je posebno zanimivo opazovati visoko v zraku. Pampska poseb-

nost je tudi urni in ogromni divji noj, ki pa jih je razmeroma le malo videti. Velik je tako, da ga otroci lahko jahajo, če ga morejo seveda vjeti, to je, če so jim ga prej udomačili.

Skoraj domači so tudi divji zajci in pa prepelice, ki jih kajpak spet ne manjka. Posebno prepelica pusti, da se ji približate na en sam korak. Pa so nespametni zajci in prepelice. Če bi malo bolj bežale, bi jih ne imeli skoro vsak dan na krožnikih in na mizi.

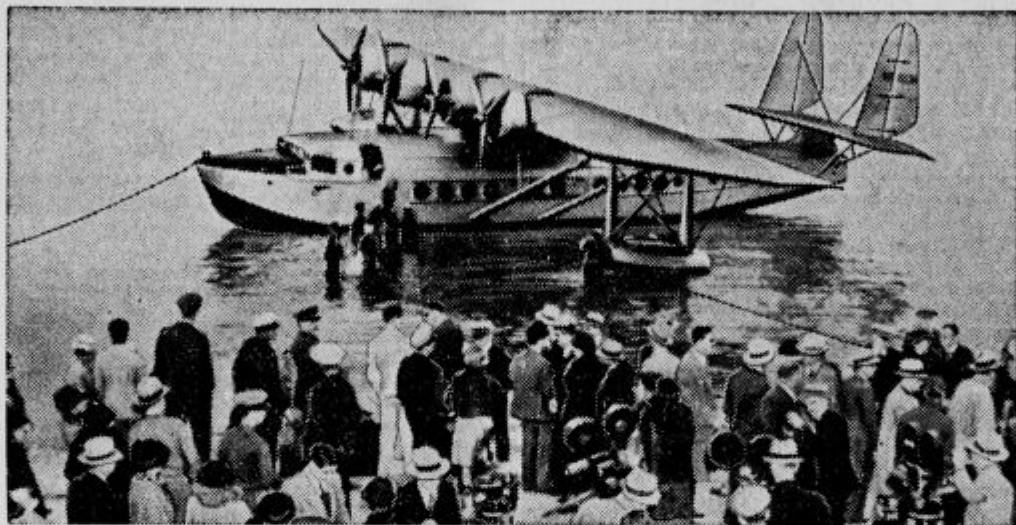
Naj iz dolge galerije pampskega ptičjega roda predstavim samo še pečarja (hornero), naravnost lombrosoviški zgled nespameti in modrosti v eni sami glavi. Ta ptič pečar je torej na eni strani nespameten, zelo nespameten, ker stavi svoja gnezda tja, kjer bi jih človek najmanj pričakoval: na najbolj vidne in lahko dosegljive kraje, dostikrat na primer vrh stebra, ki nosi žično ograjo, poleg javne poti in tako nizko, da si lahko staro in mlado, gnezda od vseh strani po mili volji ogleda in seveda, če hoče, tudi uniči. Po drugi strani pa spet ni nespameten, ampak pameten, zelo prebrisan, zakaj njegovo gnezdo je tako umetno, da se mu po pravici vse čudi. Zgrajeno je iz blata in slame. Starim kmečkim pečem je nekoliko podobno, zato tudi pravijo njenemu zidarju »pečar«. Ko je je veter dobro presušil, je to »pečar-

jevo« gnezdo skoro tako trdo ko cement. Tudi noben dež ga ne razmoči. Na kol je tako trdo prilepljeno, kakor da je z njim zrastle. Tudi na oko je čedno. Čeprav je vsem na zobeh, vendarle pravega gnezda ne more nihče videti, kaj šele otipati in pobrati iz njega jajca ali mladiče. Ne človek, ne žival. Seveda tudi voda in dež ne moreta do njega. Gnezdišče, lahko bi rekli hiša, v kateri sta si pripravila gospod pečar in gospa pečarica svojo postelj, je namreč po polzevo zavito in se nahaja pravo gnezdo v skrajnem notranjem prostoru. Kakor bi ljudi izzival, gospod hornero s svojim grezdom, češ »prijdi zidar se les učiti«. In res so se šli! Večina pampskih malih hiš in drugih stavb je zgrajenih iz blata in slame. Samo da niso ne tako čedne, ne tako trdne, kakor je pečarjeva hišica vrh plota.

Tudi ne smem zamolčati, česar pri pečarju nisem sam opazoval, pač pa večkrat slišal od drugih zanesljivih ljudi. Da je namreč posebno zanimivo opazovati pečarja in pečarico, ko si stavita gnezdo. Ves teden sta neutrudna, ob nedeljah pa se ne eden ne drugi ne pritakne dela. Zato vživata med ljudstvom posebno spoštovanje. Uničiti njuno gnezdo bi vsak argentinec smatral za velik greh.

Leteči čoln med Ameriko in Azijo

Orjaško vodno letalo bo iz Amerike poletelo v Azijo

To-le vodno letalo bo prenašalo popotnike iz Kalifornije na Havajske otoke v Tihem morju. Letalo so pripeljali iz Floride v San Francisco, kjer je napravilo prve poskusne vožnje. Na letalu je prostora za 32 gostov.

Kakor naznanja ameriška družba za zračni promet »Panamerican Airways«, bodo sedaj z novim vodnim letalom poskusili poleteti na Havaje. To se bo zgodilo že prihodnji teden. Novo letalo imenujejo »Oriental Clipper«. Imelo bo 6 mož posadke.

Letalo »Oriental Clipper« je prvo te vrste: sledila mu bodo pa še druga. Ta tip povodnih letal se bo imenoval »Clipper«. Kakor rečeno, je letalo že z uspehom prestalo vse dosedanje preskušnje. Ob zadnjem letu je letalo ostalo 7 ur v zraku. V tem času je preletelo celih 1600 kilometrov. Seboj je nosilo več do 10.000 kg pogonskega goriva v sodih.

Ko bo prvič letelo v Honolulu na Havajskih otokih, bo moralo vzeti seboj še enkrat toliko goriva. S Havajev se bo letalo vrnilo v San Francisco, odkoder bo pozneje odletelo v Azijo. Prvotno so mislili, da bo letalo odletelo na veliki polet seje sredi poletja. Toda sedaj pravijo, da bo že meseca majnika odletelo na daljnji let čez Tihomorje ter bo najprej pristalo v Kantonu na Kitajskem.

Letalo bo vodil sloveči ameriški pilot Husiek, ki spada med ameriške »zračne milijonarje«. Husiek je nameč doslej letel 10.000 ur ter preletel en milijon kilometrov.

Zopet človek-netopir

Pred časom smo že prinesli tako sliko, kako se nekdo v taki obleki, oblečen kot netopir, spušča z letetihi letali. Tisti se je ubil. Sedaj pa je nastopil George de Grange, ki si je tudi omislil tako napravo in hoče skočiti z letetečega letala, katero bo letelo zelo visoko.

*

Jeruzalem nima vode

Jeruzalemu že od nekdaj primanjkuje vode. Lani pa je palestinska vlada naznanila prebivalstvu, da bo to vprašanje kmalu ugodno rešeno in da bo skoro vode dovolj. Saj je bil že tudi skrajni čas, ker je po vojski prebivalstvo silno narastlo, vsled česar je v vsakoletni hudi suši nesreča bila še večja.

Vlada se je odločila, da bo napeljala vodo 60 kilometrov daleč. V ta namen je treba skopati velik kanal. To bi bilo veliko podjetje, katerega so se hoteli lotiti prihodnjo jesen.

Naenkrat pa je ljudi razburila vest, da iz vsega tega zopet ne bo nič. Izkazalo se je namreč, da so vsi računi in načrti bili napačni ter da nameravani kanal nikakor ne bi zadoščal za veliko jeruzalemsko mesto ter da bi bilo treba graditi še en vzporedni kanal, da bi bilo dovolj vode. S tem pa so vsi računi postavljeni na glavo. Novi vzporedni kanal bi namreč veljal še posebej 100.000 funtov šterlingov (25 milijonov dinarjev). Zaradi tega se bodo dela občutno zakasnila in Jeruzalem bo še naprej trpel žejo.

*

Stavka v new-yorških nebotičnikih

Zveza uslužbencev pri newyorških dvigalih je pričela stavko, ki je porazno vplivala na promet v velikanskih nebotičnikih. Uniformirani dečki, (lift-boys) so kmalu ustavili vsa dvigala v mestu. V neštevilnih pisarnah in trgovinah gorenjih nadstropij je nastala zmeda. Vsi kupeji in obiskovalci so hiteli v pritličje z zadnjim dvigalom. Prodajalke in strojeopiske so delodajalcem tudi naznanile, da ne morejo vsak dan naporno hoditi peš, in so ostale doma. Samo poslopje »Empire Building« ima 100 nadstropij in 75 dvigal. Zdaj morajo nekateri izmed nesrečnih stanovalcev prehoditi 10 tisoč stopnic, če hočejo priti domov. Ravnatelj neke trgovske pisarne na 32 nadstropju je pred hišo zbranim strojeopiskam in blagajničarkam vneto dokazoval, da imajo najlepšo priliko za zdravo in »vitki liniji« koristno pešhojo. Dekleta so se res dala navdušiti in so nastopila pot, a so se premislila že pri 7 nadstropju ter raje odšla domov. Mesto je priredilo tečaj za dvigala, ki ga pasluša nad 26 tisoč stražnikov in do 3 tisoč ognjegašev.

Skušnja za angleško vojaško parado, ki bo ob kraljevi 25letnici. Na sliki vidimo defilirati polk gorskih pešcev v škotski nošnji.

Primož Trubar

22

Vrtno se k samotnemu popotniku Trubarju, ki smo ga pustili v Briksnu na Tirolskem.

Gospod Primož se je odpočil po prestatem trudu. Kar mu pride v glavo misel: »Se v Trident bi šel pogledat, saj se mi ne mudi na Nemško. Gotovo ne bo več tako lepe prilike za obisk tega mesta.«

Nekoliko ga je zadrževala oddaljenost Tridenta od Briksna, ki pa ni bila tako velika, da bi ne bil prišel v nekaterih dneh nazaj v Briksen. Torej le pogumno na pot! Slišal je sicer že doma, da so preložili cerkveni zbor za nekaj časa iz Tridenta v Bologno na Laško. Vprašal je tozadevno tudi v Briksnu. Potrdili so mu, da je zbor res prekinjen, toda le za nekaj časa. Kljub temu je šel Trubar tja, da vidi mesto, kjer se je vršilo to znamenito zborovanje.

Točno je izvršil svoj namen. Širokokrajnik je zamenjal z lažjim pokrivalom, usnjato malho in gorjačo shranil v Briksnu ter se odpeljal z drugimi popotniki proti jugu. Pot je peljala do mesta Bocen po ozki, z visokimi gorami obdani dolini. Od Bocna dalje se je dolina razširila v rajsko pokrajino, ki jo je namakala reka Adiza. Vrstili so se vinogradi in sadni vrtovi prav do Tridenta.

Cerkve z zvoniki in s kupolami so naznanjevale Trubarju, da prihaja v odlično katoliško mesto. Njegovo prvo vprašanje je bilo, kje je škofijska stolnica. Govoril je nemško, odgovarjali pa so mu večinoma v italijanskem jeziku. To ga ni nič motilo. On je razumel slovenski, hrvatski, nemški, latinski in prav dobro tudi italijanski jezik, ker je dovršil vse šole v Trstu.

Stal je pred stolnico in ogledoval njeno vnanost. Krasili sta jo dve kupoli. Sivo zidovje, zgrajeno v romanskem slogu, je pričalo o častitljivi starosti hiše božje. Stopil je v notranjščino ter ugledal tri ladje z mogočnimi oboki in z masivnimi,

kamenitimi stebri. Vprašal je mežnarja, če se vrši v katedrali cerkveni zbor.

»Tukaj je bil odprt s svetom Duhu« — mu je povedal mežnar. »Posvetovanja pa imajo kardinali in škofje v cerkvi Santa Maria Maggiore. Lahko jo boste dobili, ni daleč od stolnice. Zborovanje pa je za nekaj časa prekinjeno; ne vem, kdaj se bo zopet nadaljevalo.«

»Je veliko cerkva v Tridentu?« — je poizvedoval Trubar. »Čeprav mesto ni veliko, je vendar v njem 15 cerkva. Santa Maria Maggiore ima rdeče vnanje stene. Po njih jo boste lahko spoznali.«

Trubar je dolgo časa ogledoval stolnico. Zapustivši to staro in še dandanes dobro ohranjeno baziliko iz 13. stoletja, je stopal po mestnih ulicah ter spoznal popolno laški značaj mesta, ki mu pravijo Italijani Trento, Nemci pa Trient. Šel je mimo več samostanov, ki jim kot luteran ni bil posebno naklonjen. Kmalu je stal pred cerkvijo, zgrajeno iz rdečega marmorja. Da bi bil popolno prepričan, je li to tisto svetišče, v katerem imajo cerkveni očetje posvetovalne seje, je vprašal mimoidočega duhovnika, kako se zove ta hiša božja.

»Santa Maria Maggiore« — je bil kratek odgovor.

Cerkev je bila znotraj z zidano ograjo ločena v dva dela. Ograja je segala od ene strani do druge, da je imelo ljudstvo polovico prostora. V drugi polovici z velikim altarjem so se vršile seje cerkvenega zbora. Ograja, prepletkana s svetlo belo barvo, je bila okrašena s podobami svetnikov.

Trubarja ni zanimal prvi del cerkve, kjer sta bila na vsaki strani dva altarja, on bi bil rajši videl drugi del za ograjo. Opazil je ob zidu železna vrata držča v notranjščino svetlišča. Poskusil jih je odpreti, toda so bila zaklenjena. Kmalu pa je zaropotal ključ in pred Trubarja je stopil čuvaj z vprašanjem, česa želi. Odgovoril mu je, da bi rad videl zborovalnico cerkvenih očetov.

»Ni dovoljeno stopiti v ta prostor« — mu je rekel čuvaj »Pustil pa bom vrata nekaj časa odprta, da se vam spolni želja.«

Gospod Primož je preletaval z očmi, kar se mu je nudilo v pogled. Na sredi svetlišča je opazil nizek altar. Okrog in okrog pa je bila trojna vrsta sedežev. Vsak sedež je imel zadaj naslonjač in mizico ob sprednji strani. Sedeži v tretji vrsti ob zidu so imeli najvišjo lego, srednji nekoliko nižjo, sprednji še nižjo. Vsi so bili lepo izrezljani in deloma pozlačeni. Poseben sedež, določen za papeževga poslanca, je stal na vzvišenem prostoru blizu altarja. Na stropu svetlišča je visela velika srebrna podoba svetega Duha, obdanega z zlatimi žarki. V sredi zadnje stene pa je bila krasna slika Matere božje z Jezusom v naročju.

Boječ se, da bi čuvaj ne zaprl prezgodaj vrat, je Trubar hitro prešel sedež in jih naštel več kakor dvesto. Preletelo ga je neprijetno čuvstvo ob misli: Kolikor sedežev, toliko sodnikov, ki bodo klicali stotni Anathema — izobčenje krivo-vercem! In to bo zadelo tudi mene.

»Primož« — tako se mu je oglašalo v srcu — »pojdi nazaj na Kranjsko! Ves si razdvojen znotraj, izmučen in zanemarjen zunaj. Ali veš, kakšen si bil kot stolni kanonik v Ljubljani? Ni ti treba drugega, nego da se odpoveš krivo-verstvu in moliš katoliško veroizpoved. Škof Urban Tekstor je dober gospod. Sprejel te bo z odprtimi rokami, kakor evangelijski oče izgubljenega sina. Nataknil ti bo zlat prstan, ogrnil te z rdečim svilenim plaščkom, ki si ga že nosil in te povabil zopet na častni sedež v svetišču prestolnice. Kako lep vzhled vsi kranjski deželi, kakšno veselje angelom v nebesih!«

Čuvaj, ki se mu j zdel neznan mož ves zamišljen, je zaklenil železna vrata, držča v zborovalnico, Trubar pa je zapustil glasovito cerkev Santa Maria Maggiore ter blodil po mestnih ulicah Tridenta.

MALI OGLASI

V malih oglasih velja vsaka beseda Din 1.—; ženitovanjski oglasi Din 2.—. Najmanjši znesek za mali oglas Din 10.—. Mali oglasi se plačujejo takoj pri naročilu. — Pri oglasih reklamnega značaja se računa enokolonska, 3 mm visoka petlinna vrstica po Din 250. Za pismene odgovore glede malih oglasov treba priložiti znamko.

Službe iščejo

Dekle z dežele
želi premeniti službo. Vajena gospodinjstva in vsega drugega hišnega in vrtnega dela. Naslov v upr. »Sl.« pod št. 4073. a

Mesarski pomočnik
z mojstrskim izpitom išče primerno službo. Ponudbe upravi »Slov.« pod »Pomočnik-mojster« 4093. (a)

Vajenci

Vajenko
za damsko krojaštvo — sprejem. Pleško Josip, Sv. Florjana ul. 17. (v)

Denar

Bančne vloge
kupujemo in prodajamo za gotovino. — Banka Kosmos, Zagreb, Starčevičev trg 6. (d)

Hranilne knjižice
vseh bank in hranilnic prodate ali pa kupite najugodnejše potom

Bančno kom. zavoda
Maribor, Aleksandrova 40
Za odgovor 3 Din znamk

Posojila
na vložne knjižice daje Slovenska banka. Ljubljana, Krekov trg 10

Stanovanja

ODDAJO:
Trisobno stanovanje
oddam s 1. majem. Tyrševa cesta 99. (č)

Posestva

Novi hiši
ob Dunajski cesti, zraven Ljubljane — prodam za vsako ceno. — Ponudbe upravi »Slovenca« pod šifro »40.000 Din gotovine« št. 2915. (p)

Auto-motor

Avtomobilisti!
Vaš avto Vam nanovo liča ali tapcira pri strokovni izvršitvi najceneje Martin Maši, Avto »Duc« ličanje in tapetnistvo, Domžale. f

Prodamo

Poceni naprodaj:
1 pult: 2 metra, 1 miza: 2 metra. — Mihalek, Stari trg 4. (l)

Nogavice, rokavice
in pletenine Vam nudi v veliki izbiri najugodnejše in najceneje tvrdka Karl Prelog, Ljubljana, Zidovska ulica in Stari trg. (l)

PREMOG DRVA IN Karbo paketi
pri Iv. Schumi
Dolenjska cesta
Telefon štev. 2951

Prima sport. suknjiče
po 98 Din, pumparice, modne hlače itd., kupite zelo ugodno pri Preskerju, Ljubljana, Sv. Petra cesta 14. (l)

Halo! Halo!
Najfinejši in najcenejši mizarski izdelki. — Stale Ludvik, Tržič-Bistrica. (l)

Pozor!
Poceni prodam zlahtna drevesa, vrtnice, najnovije lepotečno grmičevje. Rožna dolina cesta X, št. 12. (l)

V Koleziji, Zeljarska ulica št. 4 otvorim dne 13. aprila 1935 podružnico (mesarijo)

v lastni hiši, v kateri bom nudil cenj. občinstvu prvovrstno goveje, telečje, prašičevo, sveže ter prekajeno meso vseh vrst. — Cene zmerne.

Se priporoča
Remžgar Anton, mesar
Ljubljana, Stari trg št. 28.

Gospodin e! Obrtniki!
ne zamudite ugodne prilike. Zaradi izoraznitve zaloge odprodajam 12 skladišča razno kuhinjsko posodo, orodje itd. — po znatno znižanih cenah
Stanko Florjancič
železnina, Resljeva cesta 3 (poleg Zmajskega mostu) vhod skozi dvorišče. V račun vzamem tudi hranilne knjižice Kmetске in Ljudske pos. ljubljanske.

Obrit
Otomane
od 430 Din naprej in vse druge tapetniške izdelke po najnižjih cenah pri Dolničar v St. Vidu nad Ljubljano (nasproti cerkve). (t)

ČITAJTE IN SIRITE »SLOVENCA«

Zapustila nas je po dolgem trpljenju naša dobra mati

Marija Živalič

trgovka in posestnica v Smartnem pod Šmarno goro

Pogreb se bo vršil 13. aprila 1935 ob sedmih zjutraj iz hiše žalosti na farno pokopališče v Smartnem.

Zalujoči ostali.

Tinčkove in Tončkove prigode

5. Tinček dobi dovoljenje

»Stišiš, Tinček, ali je res, kar pripovedujejo ljudje, da bosta »Tončkom odšla na dolgo potovanje po svetu? Če misliš, da ti bo mama dovolila, potem si pa res prismojnik!«
»Tako seveda ne bo dovolila. Če ne bo šlo zlepa, se bom pa poslužil zvijače. Saj sem zvit kot kozji rog! V tej zvijači bo igrala glavno vlogo gospodična Cikeakova. Boš že še videla! Dovoljenje moram na vsak način dobiti, kajti splav je že pripravljen za odhod k Indijancem. Tudi puške in strelivo za divjačino imava.«

Po tem kratkem pogovoru s svojo malo prijateljico je Tinček odšel naravnost k mami in začel:
»Mama, ali veš, kakšne čenče raznaša gospodična Cikeak? Pripoveduje, da bi morali mene s silo odgnati od tebe v kakšen zavod, ker me ti ne znaš vzgajati. Komaj je izvedela, da nameravam s Tončkom napraviti kratko nedolžno vožnjo po reki, že spletkari okrog in pravi, da mi boš to brez nadaljnega dovolila; če bi bil pa njen sin, tako pravi, bi mi s šibo pregnala te neumnosti iz glave... In še to je dejala, da takšne matere niso vredne piškavga oreha. Takšna nesramnost, ali ne? Tega na noben način ne morem trpeti, da bi kdo tako govoril o moji materi!«
»Ali je res rekla tako?« je razkačeno vprašala mama.
»Res, res!« je pritrdil Tinček.
»Ji bom že pokazala! Njej na kljub ti zdaj dovolim, da se odpelješ s Tončkom na izlet. Ali imaš vse pripravljeno, kar potrebuješ za štiri tedne?«
»Imam!« je pokimal Tinček in pri srečanju mu je bilo, da bi zavriskal na glas...

Potrta globoke žalosti naznanjam vsem prijateljem in znanem ter njegovim duhovnim sobratom, da je Vsemogočni danes ob 10 dopoldne poklical k Sebi svojega zvestega služabnika, gospoda

Jerneja Vurkelica

župnika pri Sv. Vidu nad Planino

Pogreb bo v ponedeljek, dne 15. aprila ob 10 dopoldne. Vsi, ki ste blažega gospoda poznali in ljubili, spomnite se ga v molitvah in pri daritvi svete maše.

Sv. Vid nad Planino, dne 11. aprila 1935.

Nežka Vurkeljc, sestra.

Dolores Wieser

PEVČEK

Ljubezenska zgodba mlade duše

3

»Ah,« zašepeta deklič, da je pač ne bi slišala krčmarica, »le hlapčka čakam — da bi stekel v mesto —.«
»V mesto? Saj grem jaz v mesto; kaj pa je?«
Ah moj Bog — je to sreča! Mretka stopi urno tistih pet stopnic do vrate doli k cesti.
»Prosim te, ko bi mogel iti ti!« Sklene roko v roko.
»Prosim te, pojdi k patrom in pokliči, naj pride kateri: neki godec umira. Ampak urno; je že na koncu! — Ah,« se deklič spet smeje in joka, »lej, pošilja te zares sama sveta Barbara! Naj ti poplača Bog tisoč in tisočkrat! Pa res, ali veš, kako priti do patrova? Nemara bo najbolj pametno, da greš zunaj zidovja okrog za mestom, potlej —.«
»Saj sam vem! Bom že naredil, le zanesi se. Lahko noč!«
»Bog plačaj!« zakliče za njim dekle.
Trdi koraki se urno izgubljajo po cesti, ki pelje po lagoma navzdol. Temu ne bo treba dolgo hoditi. Mretka poklekne kar sredi ceste ter se goreče zahvali vsem ljubim svetnikom, da so ji poslali tako brzega sla. — In iz hladne, jasne in tihe septembarske noči se vrne z novim pogumom v zakajeno, nizko pivnico, kjer je samopašni direndaj kar nič več ne moti. Dušo bo rešila za nebesa! Se bo pač tudi mati lahko nekoliko potolažila, da je hči za natakario tu ob cesti. Je vendarle lahko storila nekaj dobrega.
Drgetajoč ždi medtem Ivan v temi poleg očeta. Vse je tiho. Zdaj pa zdaj zasumi kaj v slami — pa spet odbrni mrimo line. Oče nalahko hrope in piska mu v prsih.

V mali torbici ima deček konček sveče. To bi jo rad prižgal, toda zapovedi, ki jo je že stokrat slišal: v skednju ne smeš prižigati sveče, si tudi danes ne upa prelomiti. Presilna bol mu zasadi kakor kremplje v srce. Nikdar si ni mogel prav misliti, da nekoč očeta ne bo več; kljubovalno se je vselej namrgodil, kadarkoli je na smrtni bolni oče govoril, da bi bil rad v domovini pokopan, da poroma na Koroško, da bi tam umrl, kjer se je rodil sam in njegov Ivan. Kadarkoli ga je prosil s tako čudno plaho svečanim glasom, naj postane vsekako pošten, zvest človek, naj si zapomni, kaj vse mu je naročal, da mora biti veren in kako mora živeti. In zdaj leži oče zares tu v senu in molči — in ljudje ravna, kakor da bo umrl. — Ah, tako neumni so ljudje! V Krakovem za novo leto, tedaj je bil oče še dosti huje bolan; tedaj je kričal in bil okrog sebe in sestre v bolnišnici so mu že držale svečo. — In v Gradcu po binškoštih, takrat je tudi tako bruhal kri in je vendar spet okrevljal. Tako bo tudi zdaj spet okrevljal, čisto gotovo.
Toda zakaj le je venomer pripovedoval, da bi šel rad domov namesto na Poljsko? Ko sta nekoč nekaj več zaslužila, zakaj neki je takrat pokazal dečku mošnjček denarja: Lej, Ivanek, to bom vteknil v desni žep, v podlago pri suknjiču. In kadar umrjem, daj, da se bo brala za to kakšna maša. Mi obljubiš, kajne? Ivanu je kar grlo zadrgnilo in godrnjavo in negotovo je rekel: Seveda, seveda; obljubim vam že, oče, ampak umreti še dolgo ne smete! Tedaj ga je oče pogledal z lepimi, modrimi očmi in menil: Človek ne more nikdar vedeti. Prav tisti večer nista mogla dobiti prenočišča. Tedaj sta šla skozi visoko mlajino k mogočni, široki lipi in sedla v temi pod veje. In kakor vselej, kadar sta sama spala pod milim nebom, je tudi topot rekel oče:

»Ivanek, zdaj si pa zagodiva in zapojva kaj sama zase!«
Nastavil je gosli in zrl daleč, daleč tja v daljavo — tjakaj, kamor se Ivan sam še ni mogel zazreti. In potem je poletelo tako jasno in pobožno, tako mirno v cvetočo dežel:
Ptičke, jaz vprašam vas,
al' bo že skor pomlad,
al' bo že skoraj
zelena pomlad.
Pomlad že prišla bo,
k' tebe na svet ne bo,
k' te bodo d'jali
v to črno zemljo.
Druge kitice o grobu Ivan že ni mogel več peti z očetom. Malodane ježno je že hotel nahruliti očeta: Kaj le godete — pa preden je spravil besedo s trepetajočih ustnic, so se mu udrle grenke solze iz oči. Ah, oče — ne pozabim vas nikdar, nikdar, nikdar — toda umreti ne smete, kaj naj počnem brez vas! Tedaj je oče narahlo položil gosli v travo in vzel velikega dečka v naročje. »Veš,« je rekel tiho, »nekoč bo le moralo priti.«
Trda, koščena roka podrhteva med toplimi dečkovimi prsti. Obraz umirajočega je videti le še kakor bleda pega v temi. Ivan se skloni čezenj — ustnice se zganejo očetu.
»Ivanek, — si ti?«
Dečko se prestraši, tako trudno, tako tuje zveni očetu beseda.
»Da oče, jaz sem pri vas — bi kaj radi?«

S. M. Felicite Kalinšek izide v novem osmem natisu 10. maja. Kljub zelo pomnoženemu obsegu, novim večbarvnim tabelam, najizbranejši opremi ostane stara cena 160 Dir za vezan izvod. Jugoslovanska knjižarna.

Slovenska kuharica